

Проект „Фантастично читалище“

Сборник от научно-фантастични произведения

Списание „Космос“

1993 г.

София, 2013

Библиография

[Машината му върна ритника](#)

Научно-фантастичен разказ. Автор Клифърд Саймък. Списание „Космос“, брой 5 от 1993 г.

[Наемник](#)

Откъс от научно-фантастичен роман. Автор Гордън Диксън. Списание „Космос“, брой 7 от 1993 г.

[Олтарът](#)

Научно-фантастичен разказ. Автор Робърт Шекли. Преведе Сийка Петрова. Списание „Космос“, брой 7 от 1993 г.

Машината му върна ритника

Научно-фантастичен разказ

Клифърд Саймък

Лансинг излезе от асансьора на първия етаж и се запъти към вратата, която водеше към алеята. Когато си тръгнаха, Анди видя един познат на съседната маса и остана да си каже някоя дума с него. Лансинг направи най-доброто, без много да бие на очи: той се измъкна. Но времето е кратко, помисли си той. Със следващия асансьор можеше да се появи Анди, а дотогава трябваше да бъде невидим и недосегаем. В стила на Анди беше да го спипа отново и да го замъкне някъде на вечеря. По средата на пътя към вратата той спря. Ратскелер беше вдясно долу по стълбите, а в съседната стая, ако Джексън беше прав, се намираше приказната машина. Лансинг смени посоката и изтича към стълбите.

Докато слизаше по стълбата, той се упрекваше наум. Сигурно не съществува никакво складово помещение, а даже и да съществува, там няма да има никакъв монетен автомат. Каквото и да беше тласнало Джексън към фабрикуването на такава история, този път той не позна. Разбира се, тази история можеше да излезе

пълна безочливост, а когато студентът е способен на такова нещо, това няма да му донесе нищо добро. Наглостта може да е примамка за член на факултета, а имаше такива членове на факултета, които често ги мамеха, те сякаш плачеха за това; повечето от тях бяха надути пуяци, на които малко им трябваше да ги хързулнеш. Но Лансинг винаги се гордееше с добрите отношения между него и студентите. Понякога, предполагаше той, го мислеха за мека Мария. Като премисляше отново отношенията си с Джексън, той не си спомняше за някаква неприятност с него. Още повече че Джексън беше беден студент, но това не говореше нито за, нито против него. Той се опитваше да го обработи с цялата си вежливост и загриженост и на моменти с човек като Джексън той се чувстваше безпомощен, макар да се съмняваше, че опитите му са оценени.

В Ратскелер имаше няколко души, повечето от тях събрани около една маса в най-далечния край на залата. Човекът зад

бара приказваше със студентите. Когато Лансинг влезе, никой не го забеляза.

Срещу единия край на бара видя врата, точно както каза Джексън. Лансинг тръгна през залата право към нея. Още щом хвана дръжката на вратата, тя се завъртя съвсем леко в ръката му. Той бутна вратата и влезе вътре, сетне я затвори бързо и остана там, облегнат на нея.

Една-единствена крушка с мътна светлина висеше на шнур в средата на тавана. Стаята имаше неугледен вид, сякаш наистина е била според думите на Джексън забравено складово помещение. До едната стена бяха струпани картонени кашони от безалкохолни напитки, а два шкафа за папки и старо бюро бяха скупчени по-далеч от стената, точно в средата на стаята. Те изглеждаха така, сякаш са захвърлени тук много отдавна и оттогава никой не се е сещал за тях.

В далечния ъгъл на стаята имаше монетен автомат.

Дъхът на Лансинг секна внезапно. Дотук Джексън беше прав, но той можеше да казва истината за стаята и да лъже за останалото. Това, че описа къде стои машината, не потвърждаваше, че останалата част от неговата история е истина.

В мъжделивата светлина Лансинг се движеше с повишено внимание из стаята към

застиналата машина и беше нащрек за всяко невидимо препятствие, което можеше да закачи крака му и да го просне на пода.

Стигна до машината и застана пред нея. Тя приличаше на всеки друг игрален автомат, на стотици от тях, спотаени по ъглите на всички университетски дворове в очакване на монети, които най-сетне ще намерят верния път на фонда към бедните и всички други несретници на нацията.

Лансинг пхна ръка в джоба си и опипа с пръсти монетите в него. Намери четвърт долар, извади го и го пусна в машината. Тя го глътна със смирена готовност, след това лицевата ѝ част светна и се показаха цилиндри със знаци по тях. Машината зацъка тихичко пред него с приятелско мъркане, сякаш си разказваха виц, известен само на тях двамата.

Той стисна лоста и го дръпна надолу с излишна сила. Цилиндриите се завъртяха бясно и трептящата светлина запримигва срещу него.

Най-подир цилиндриите спряха и нищо не стана. Също като с другите монетни автомати, помисли си Лансинг. Не се различава много от тях. Лапва ти парите, стои си и ти се присмива.

Тогава машината проговори.

– Какво желаете, сър?

– Ами, не съм съвсем сигурен – рече стреснатият Лансинг. – Всъщност струва ми се, че нямам нужда от нищо. Идвам само да установя факта на твоето съществуване.

– Това е неочаквано – каза монетният автомат. – Мога да дам много неща. Сигурен ли сте, че нямате нужда от нищо?

– Може би ще ми дадеш време да помисля малко?

– Това е невъзможно – отвърна машината. – Хората, които идват при мен, трябва да имат нещо в главата си. Недопустимо е някой да се шляе наоколо.

– Съжалявам – каза Лансинг.

– Във всеки случай аз не съм създадена така, че да не давам нищо за парата, която ми давате – каза монетната машина. – Трябва да ви дам нещо. Ще ви разкажа една история.

И тя разказа на Лансинг една мръсна история за седем мъже и една жена, попаднали на пустинен остров. Разказът беше глупав, животински, жесток и изключително гнусен, той не показваше никаква обществена принадлежност. Историята свърши и Лансинг, изпълнен с отвращение, не каза нищо.

– Харесахте ли разказа ми? – попита машината.

– Не твърде – отвърна Лансинг.

– Тогава аз се провалих – каза машината. – Подозирах, че не съм ви оценила, и не мога да оставя тази работа така. За вашата монета трябва да получите нещо с определена стойност.

Чу се кашлящ звук и нещо метално падна от вътрешността на машината в чашата по средата ѝ.

– Приближете се – рече машината. – Вземете това.

Лансинг го взе. Приличаше на ключове от мотел. Два ключа, единият от които по-голям, бяха закачени за продълговат пластмасов ключодържател, на който бяха напечатани номер и адрес.

– Не разбирам – каза Лансинг.

– Тогава слушайте внимателно. Обърнете специално внимание на това, което казвам. Слушате ли ме?

Лансинг се опита да каже нещо, но засече и само промълви:

– Слушам.

– Добре. Сега внимавайте много, моля. Отивате на адреса. Ако отидете в нормално работно време, външната врата ще остане заключена. Ако отидете по друго време, по-големият от двата ключа ще я отвори. С малкия ключ се отваря вратата на стая сто трийсет и шест. Следите ли мисълта ми дотук?

Лансинг се задави.

– Да, следя я.

– Когато отворите вратата на сто трийсет и шеста стая, ще видите дванайсет монетни автомата, наредени до стената. Като започнете отляво, отивате до петата машина, повтарям: до петата – едно, две, три, четири, пет – и пускате един долар в нея. Тя ще направи някои операции и след като свърши, отивате при номер седем и пускате един долар в нея...

– Пускам долар в нея – каза Лансинг. – Трябва ли да дръпна лоста?

– Разбира се, че трябва. Никога ли не сте играли на монетен автомат?

– Да, разбира се, че съм играл. Мога ли да пропусна това?

– Точно така – отвърна монетната машина. – Запомнихте ли всичко?

– Да, мисля, че запомних.

– Тогава повторете, за да съм сигурна, че помните.

Лансинг повтори онова, което му каза машината.

– Чудесно – рече машината. – Помнете добре това. Предлагам ви да отидете много скоро, за да не забравите указанията. Трябват ви два сребърни долара. Имате ли ги случайно във вас?

– Сигурно нямам.

– Добре, тогава – каза монетната машина – ето ги. Не искам да слагаме препятствия по пътя на това, което ви молим да направите. Ние сме много разтревожени, че няма да изпълните процедурата така точно, както можете да го направите.

Нещо прещрака във вътрешността на машината.

– Хайде – настоя машината. – Хайде, вземете ги.

Лансинг се наведе и взе двата сребърни долара. Пъхна ги в джоба си.

– Сигурен ли сте, че запомнихте всичко? – попита монетната машина. – Имате ли въпроси?

– Да, само един въпрос, предполагам. За какво е всичко това?

– Не мога да ви дам подробности – рече машината. – Това е против правилата. Но мога да ви уверя, че всичко, което стане, ще бъде от голяма полза за вас.

– И какво ще бъде то? Какво ще бъде в моя полза?

– Това е всичко, професор Лансинг. Всичко, което мога да ви кажа.

– Откъде знаете името ми? Аз не ви казах кой съм.

– Уверявам ви – произнесе машината, – че няма нужда да ми казвате. Аз вече ви познавам.

С тези думи машината затрака, угасна и замлъкна.

Лансинг тръгна и ритна машината. Не точно тази машина, а всички други машини, които дълги години му гълтаха по четвърт долар и после му се присмиваха.

Машината му върна ритника и го уцели в глезена. Той не видя как го ритна, но тя действително го направи. Той отстъпи назад от нея. Тя продължаваше да стои тъмна и мълчалива.

Лансинг се обърна и излезе накуцвайки от стаята.

Наемник

Откъс от научно-фантастичен роман

Гордън Диксън

Донал едва се побра в тясното цивилно сако. Погледна се в огледалото, закачено на стената в малката стая. Огледалото отразяваше нещо непознато. Трите седмици на морето го бяха променили. Той самият си оставаше същият, но се промени мнението му за собствената му личност. Освен костюма не можеше да познае и тялото си. Беше облечен в куртка в испански стил, тясна риза и тесни панталони, вкарани в ботуши със същия черен цвят като целия костюм. Преоценката беше резултат от срещите му с обитателите на другите светове. Техният относително нисък ръст го правеше висок, на фона на крехкостта им изглеждаше твърд, нетренираните им тела го караха да усеща своята сила и увереност в себе си. По пътя от Дорсай към Арктур беше обграден от други дорсайци и не забеляза тази постепенна промяна. Усети я чак в огромния космопорт на Нептун, обграден от шумните тълпи. Сега се бе прекачил на друг кораб на път към Сдружението. В огромния лайнер сигурно нямаше друг дорсаец освен него. Гледаше се в огледалото и се

чувстваше така, сякаш внезапно е станал по-възрастен.

Излезе от каютата. Вратата се хлопна зад гърба му. Обърна се надясно и тръгна по тесния коридор с метални стени. Вървеше и дишаше прахта, вдигаща се от клима, по който бяха минали хиляди нозе. Донал мълчаливо мина през стаята за отдых и влезе в коридора на съседната секция.

Застана на входа на коридора. Едва не се сблъска със странно високо момиче, застанало в напречния коридор, който водеше към умивалнята. Беше облечена в къса рокля с простичка и малко остаряла кройка. Стоеше до чешмата. Отстъпи към женската умивалня с напрегнат вид. Известно време се гледаха, застанали един срещу друг.

– Моля да ме извините – каза Донал и направи две крачки. Но между тези две крачки и третата внезапно промени плановете си и се върна:

– Разрешете – каза той.

– О, моля ви! – тя се отмести от чешмата.

Донал се наведе и се напи с вода. Когато вдигна глава и я погледна право в очите, осъзна защо се е върнал – момичето беше силно изплашено. Необикновеното чувство, изпълнило тъмният океан на непонятната му странност, го бе заставила да се върне.

Той я разгледа още веднъж от по-близо. Беше малко по-възрастна, отколкото мислеше в началото. Най-вероятно бе на прага на третото си десетилетие. Но нещо в очите ѝ, някакво изражение на незрялост, показваше, че тя ще достигне разцвета на красотата си малко по-късно от обикновените жени. Сега беше трудно да я наречеш красива. По-скоро – хубавичка. Светлокафявата коса е хваната с тънка мрежичка. Очите ѝ бяха широко отворени и имаха толкова чист зелен цвят, че когато тя го погледна, удивена от внезапното му приближаване, той забрави, че на света има други цветове. Носът ѝ беше правилен, устата – малко големичка. Цялото ѝ лице беше толкова съвършено и уравновесено, че създаваше впечатлението на изваяно от велик скулптор.

– Какво? – попита тя и затаи дъх.

Донал отбеляза мислено, че се е отдръпнала, когато пристъпи към нея.

Усмихна се. Мислите му препускаха в галоп и това, което каза, бе неочаквано и за него:

– Разкажете ми всичко.

– На вас? – изуми се тя.

Хвана се за гърлото под високата яка на роклята. Още преди да заговори, Донал разбра, че напрежението малко я е отпуснало.

– О! – добави тя. – Разбирам.

– Какво разбирате? – рязко попита Донал.

Несъзнателно беше възприел тона, с който през последните години разговаряше с кадетите от долните курсове.

– Ако ми кажете какво ви безпокои, ще се постарая да ви помогна.

– Да разкажа на Вас? – тя безпомощно се огледа, сякаш очакваше някой да дойде и да я отведе. – Откъде да съм сигурна, че вие сте този, за когото се представяте?

Донал се постара да успокои мислите си и да оцени положението. Обмисли думите ѝ и забеляза в тях някои несъответствия.

– Още не съм ви казал кой съм аз – отговори той. – Изобщо... аз съм никой. Минавах оттук, видях, че сте разтревожена, и ви предлагам помощ.

– Помощ? – очите ѝ се разшириха, а лицето внезапно пребледня. – О, не... –

промърмори тя и се опита да го заобиколи. –
Моля ви, пуснете ме да си ходя! Моля ви!

Донал стоеше неподвижно.

– Значи сте готова да приемете помощ от човек като мен само ако той удостовери самоличността си, така ли? Трябва да ми разкажете всичко!

Тези думи я задържаха. Тя упорито повтори:

– Нищо няма да ви разкажа.

– Освен това – продължи иронично Донал, – вие чакахте тук някой, който може да ви помогне. Но вие не сте познавали този човек лично. Знаели сте само, че е мъж. Не сте съвсем уверена в неговата добросъвестност, но в същото време се страхувате да не го загубите. – Усети резки нотки в гласа си и се постара малко да ги смекчи. – Много сте изплашена и не знаете какво да правите по-нататък. Всичко това може да се забележи с наблюдение и логика.

Но тя успя напълно да се овладее.

– Ще се отдръпнете ли от пътя и ще ми разрешите ли да си отида? – спокойно попита момичето.

– Логиката подсказва също, че това, което възнамерявате да направите, е незаконно – продължи Донал.

При тези думи тя се сви, сякаш някой я удари. Обърна се към стената и закри лицето си с ръце.

– Кой сте вие? – обречено попита тя. – Изпратиха ви да ме хванете, нали?

– Вече ви казах – отвърна Донал с леко раздражение в гласа. – Аз съм просто пътник, който съвсем случайно минава оттук и ви предлага помощта си.

– Не ви вярвам – тя продължаваше да крие лицето си. – Ако наистина сте никой... ако никой не ви е изпращал... позволете ми да си отида. Забравете, че сме се виждали.

– В това няма смисъл – отбеляза Донал. – Вие се нуждаете от помощ и това е съвсем очевидно. Мога да ви помогна. Аз съм професионален военен. Дорсаец.

– А! – отговори тя. Напрежението я напусна и тя го погледна. В погледа ѝ Донал прочете нещо като презрение. – Един от тези...

– Да – той се намръщи. – Какво имахте предвид, когато казахте „тези“?

– Разбирам. Вие сте наемник.

– Предпочитам термина „професионален войник“ – отговори Донал на свой ред с презрение.

– Значи мога да ви наема.

Почувства как в него се надига хладен гняв. Леко наклони глава и отстъпи, като освободи коридора.

– Сгрешил съм – каза той и се обърна да си ходи.

– Почакайте! Сега вече знам какъв сте и няма причина да отказвам помощта ви.

– Не, разбира се.

Тя пхна ръка в отвора на роклята си, извади малък правоъгълник с напечатан текст и го подаде на Донал.

– Това трябва да се унищожи – каза тя. – Ще ви платя. Колко ще струва по обичайните разценки?

Очите ѝ се разшириха от ужас, когато той започна да чете.

– Какво правите? Никой не ви е молил да го четете! Как смеете?

Тя се опита да вземе документа, но той я задържа с другата ръка. Погледът му не слизаше от текста. Очите му се разшириха от учудване при вида на нейния портрет:

– Анеа Марлевана – прочете той. – Избраница от Кълтис.

– Е, да. И какво от това?

– Ами това, че би трябвало да сте по-разумна.

Челюстта ѝ увисна.

– Какво искате да кажете с това?

– Вие сте най-лекомислената жена, която някога съм срещал – той пхна листа в джоба си. – Ще се погрижа за това.

– Наистина ли? – лицето ѝ за миг се промени, но отново придоби предишния си разтревожен вид. – Това не ми харесва. Честно казано и вие не ми харесвате.

– Ще ви се харесам, ако ме опознаете по-добре.

Донал се обърна и отвори вратата, през която бе влязъл преди няколко минути.

– Ей, чакайте – настигна го нейният глас. – Къде мога да ви намеря, когато се отървете от документа? И колко трябва да платя?

Той пусна вратата. Тя веднага се затвори, прекъсвайки въпроса на Анеа.

Донал мина през цялата секция и влезе в стаята си. Затвори вратата зад себе си и се зае по-внимателно да разгледа полученото късче. Не беше нищо друго, а петгодишен договор, по който Анеа Марлевана се задължаваше да бъде в свитата на принц Уилям, президент на търговската планета Сета – единствения обитаем свят при звездата Тау Кит. Договорът беше много изгоден. Предвиждаше само тя постоянно да съпровожда принца при всички пътувания и заседания. Но Донал не се учуди на либералния договор – избраниците от Екзотик – планетите Мар и Кълтис трудно

можеха да бъдат привлечени на каквато и да е работа. Те се съгласяваха само на изтънчен и интелектуален труд. Учуди го фактът, че тя искаше да унищожи договора. Кражбата на договор е достатъчно сериозно престъпление, нарушаването е още по-сериозно, а унищожаването означаваше смъртна присъда на всяка една планета. Донал реши, че момичето се е побъркало.

Но точно в това е иронията на съдбата – щом Анеа е избраница, тя може да полудее толкова, колкото маймуната може да се превърне в слон. Точно обратното – тя е продукт на внимателен генетичен подбор в продължение на много поколения, и то на планета, достигнала чудеса в науката. Значи трябва да е напълно нормална! Наистина – на пръв поглед в нея няма нищо ненормално, ако се изключи самоубийствената глупост. Явно момичето е нормално, а ситуацията – не.

Донал замислено въртеше договора. Анеа не разбираше какво прави, когато го помоли да унищожи този лист. Това беше едно цяло дори думите и подписите бяха неразривна част от единна гигантска молекула, която е почти неунищожима и не може да бъде изменена или разрушена с никакви средства. Донал беше сигурен, че на борда на лайнера не може да се намери нищо, което да

разкъса, изгори, разтвори и по друг начин да унищожи този лист. Единственият законен притежател на договора беше принц Уилям.

Половин час по-късно Донал натисна звънеца на каютата на принц Уилям. Беше прочел още веднъж договора на Анеа в стаята си.

След малко отвътре се чу гласът на принца:

– Да?

– Донал Грим, сър. Ако не ви преча...

– Не, Донал, не. Влизайте.

Вратата се отвори и Донал влезе.

Уилям седеше в кресло зад малко бюро. Държеше в ръка папка с документи. На плота на бюрото беше закрепен портативен автоматичен секретар. В стаята светеше една-единствена лампа – тази върху бюрото. Сивата коса на Уилям имаше още понереален вид на фона на близката светлина. Донал се поколеба, когато чу хлопването на вратата зад него.

– Седнете някъде – каза Уилям, без да отмества очи от документите. Пръстите му бързо се движеха по клавишите на секретаря. – След малко свършвам.

Донал се огледа в полутъмната каюта. Успя да види едно кресло и се отпусна в него. В продължение на няколко минути Уилям продължи да работи с книгата, като

отбелязваше нещо с помощта на автоматичния секретар.

Най-последно отмести папката настрана. Натисна някакъв бутон и бюрото се прибра в стената. Единствената лампа угасна, но се включи общото осветление на каютата. Донал дори притвори очи, заслепен от силната светлина. Уилям се усмихна и каза:

– Сега да пристъпим към *нашата* работа.

Донал премигна, погледна го и пак мигна.

– Сър?

– Защо искахте да ме видите? – попита Уилям.

Донал повдигна рамене.

– Е, добре – каза той. – Ако ми позволите да съм откровен... Мисля, че мога да ви бъда полезен.

– Ако мислите, че ще ми бъдете полезен, като опустошавате хазната ми, или като използвате моето влияние, по-добре си вървете.

– Случи се така, че се оказах притежател на нещо, което ви принадлежи.

Без да продума, Уилям протегна ръка. Донал за миг се поколеба, после извади от джоба си договора на Анея и го подаде на принца. Уилям взе листа и започна да го разглежда, след което внимателно го остави върху масата.

– Тя ме помоли да ѝ помогна да се избави от него – каза Донал. – Искаше да ме наеме да унищожа договора. Явно не знае колко е трудно това.

– Но вие приехте поръчката.

– Нищо не съм обещавал – отговори Донал.

– И от самото начало ли решихте да ми го върнете?

– Считам, че това е ваша собственост.

– О, да, разбира се – каза Уилям. Известно време се взираше в Донал. По устните му играеше усмивка. Най-последно продължи: – Надявам се разбирате, че не повярвах на нито една ваша дума. Аз съм сигурен, че вие сте откраднали договора, след което сте се изплашили от стореното и сте скалъпили тази неправдоподобна история, за да имате повод да ми го върнете. Достатъчна е една моя дума и капитанът на кораба с удоволствие ще ви арестува и ще ви държи заключен до пристигането на Хармония.

Донал усети как по гърба му премина ток.

– Избраницата от Кълтис не е войник под клетва – каза той. – Тя...

– Не е необходимо да намесвате Анея – прекъсна го Уилям. – Всичко може да се реши и без нея. Моите показания против вашите.

Донал премълча. Уилям отново се усмихна.

– И така, вие се оказахте не само користолюбив, но и глупав.

– Сър... – отрони Донал.

Принцът равнодушно махна с ръка.

– Запазете дорсайския си гняв за някой, на когото ще направи впечатление. И двамата знаем, че не бихте се осмелили да ме нападнете. Ако бяхте по-различен от обикновените дорсайци... Но вие сте същият като тях – користолюбив и глупав. Сега, след като установихме тези безспорни факти, можем да преминем към работата.

Погледна към Донал. Младежът запази мълчание.

– Тогава да започваме – продължи Уилям.

– Дойдохте при мен с надеждата, че аз ще съумея да ви използвам. Прав сте. Ще мога. Разбира се. Анеа е неразумно момиче. Но аз бих искал да я избавя от излишни усложнения. Това е в нейна полза. А и в моя, защото аз съм нейният наемател. Веднъж вече ви се е доверила. Това може да се повтори. Не я разочаровайте, ако го направи. За да ви направя по-достъпен... – Уилям отново се усмихна и добави с насмешка: – Мисля, че мога да намеря за вас място на командир на отряд под командването на Хюго Килиън, когато стигнем на Хармония.

Няма причина вашата военна кариера да не върви ръка за ръка с други мои поръчения.

– Благодаря ви, сър – каза Донал.

От коридора се чу камбанният звън.

– Да-а, а времевият скок ще бъде след пет минути – Уилям взе от масата малка сребърна кутийка и я отвори. – Взехте ли си хапчето? Заповядайте.

Подаде кутийката на Донал.

– Благодаря ви, сър – вежливо каза Донал.

– Вече го изпих.

– Тогава... – Уилям глътна една таблетка.

– Тогава това е всичко.

Донал леко се поклони и излезе. Спря за миг, за да си изпие хапчето, и тръгна към каютата си. По пътя се отби в корабната библиотека и взе информационната лента за Първата Дисидентска Църква на Хармония. Това го забави и времевият скок го завари в коридора на една от секциите.

Откакто бе напуснал Дорсай, Донал винаги спеше по време на времевите скокове. Но той бе подготвен за това, което го очакваше. В Академията изучаваха теорията на времевият скок. Той отново беше погълнал хапчето. Освен това беше предупреден кога ще бъде извършен скокът. В края на краищата интервалът, когато времето отсъства, е неуловимо малък. Когато всичко свърши, само една малка част от него

помнеше как е бил разбит на малки, невъобразимо малки части, и после отново сглобен в произволна точка на пространството, отдалечена на много светлинни години от предишното местонахождение. Не самият времеви скок, а споменът за него го накара да залитне, когато отново тръгна към каютата си. Този спомен остана завинаги в него.

Продължи по коридора, но се оказа, че изпитанията за деня не бяха свършили. Когато приближи края на една от секциите, от напречния коридор излезе Анеа. Зелените ѝ очи гневно блестяха.

– Видяхте се, нали? – извика тя и му прегради пътя.

– Видях?... А, Уилям.

– Не отричайте!

– Че защо? – Донал я погледна с искрено учудване. – В това няма нищо секретно.

– Така ли?! – възкликна момичето. – Погрижихте ли се за онова? Какво направихте с него?

– Дадох го на собственика, разбира се – отговори Донал. – Това беше най-разумно.

Внезапно Анеа така пребледня, че Донал се приближи, за да може да я подхване, ако припадне. Но тя се оказа силна. Очите ѝ изразяваха гняв и ужас.

– Вие... – започна тя. – Вие... предател! Вие сте лъжец!

Преди Донал да я призове към трезво мислене – той си въобразяваше, че тя ще изслуша обясненията му – Анеа се обърна и побягна по коридора, по който дойде Донал.

Той въздъхна и продължи. Премина останалата част от пътя, без да срещне никой. Коридорите бяха пуси – следствие от времевия скок. Докато минаваше покрай една от каютите, дочу отвътре пъшкане. На някой времеви скок не беше понесъл добре. Донал погледна номера и видя, че това е каютата на Ар-Дел.

Там, вътре, без медикаменти и специална подготовка, нептунианецът водеше своята неравна борба с Вселената.

Олтарът

Научно-фантастичен разказ

Робърт Шекли

С пъргава походка мистър Слейтър се спускаше по Марпъл стрийт към гарата. Краката сякаш го носеха сами и усмивка озаряваше солидното му лице. Каква великолепна пролетна утрин!

Той си тананикаше някаква мелодия, доволен от седемблоковото разстояние до гарата. Изминаването му през зимата бе доста неприятно, но сега прекрасният ден му компенсираше всичко. Какво удоволствие е да си жив, а да пътуваш редовно всеки ден с влака е истинска радост.

В този миг един мъж в светлосиньо пардесю го спря.

– Извинете ме, господине – каза той. – Бихте ли ми казали как мога да стигна до олтара на Баз-Матейн?

Все още изпълнен от красотата на пролетната утрин, мистър Слейтър се замисли.

– Баз-Матейн? Не, не мога да се сетя. Олтара на Баз-Матейн ли казахте?

– Точно така – потвърди непознатият с извинителна усмивка. Той бе необикновено висок с мургаво, фино лице. Мистър Слейтър

си помисли, че това лице изглежда доста необичайно за тукашните места.

– Ужасно съжалявам – каза той след кратко замисляне. – Изобщо не си спомням да съм чувал за него.

– Благодаря Ви все пак – мургавият мъж кимна приятно и се отправи към центъра на града, а мистър Слейтър продължи в обратна посока към гарата.

Кондукторът продупчи билета му, мистър Слейтър се настани и се замисли за станалото. „Баз-Матейн“, повтаряше си той, докато влакът се носеше през опушените и занемарени ниви на Ню Джърси. Този чужденец сигурно греши. Норт Амброуз, Ню Джърси, бе малко градче, толкова малко, че всеки негов жител знаеше на пръсти всяка улица, къща и магазин. Особено що се отнася до такива като мистър Слейтър, живеещ в градчето почти двадесет години.

В разгара на работния ден мистър Слейтър осъзна, че почуква с молив по стъклената повърхност на бюрото си и мисли за мъжа със светлосиньото пардесю. Мъж с такъв странен вид, бе изключение за Норт

Амброуз, спокойно, рафинирано, стабилно предградие, където мъжете обличат добре ушити костюми и носят малки кафяви куфарчета. Някои от тях са пълни, други – слаби, но всеки може да бъде взет за брат на другия.

Мистър Слейтър престана да мисли повече за това. Когато работният му ден приключи, той взе метрото за Хубокен, оттам влака за Норт Амброуз и накрая пое пътя към дома си.

* * *

– Открих го! – каза странникът. – Не беше лесно, но го открих.

– И къде се оказа, че е? – попита мистър Слейтър спирайки.

– Точно до Храма на Тайните Мистерии на Изиди – отговори странникът. – Глупаво бе от моя страна. Трябваше да попитам първо за него. Знаех, че беше тук, но никога не ми се бе случвало...

– Храмът на какво? – попита Слейтър.

– Храмът на Тайните Мистерии на Изиди – отвърна мургавият. – Всъщност те не са ни съперници. Гледачки, магьосници, цикли на плодовитостта и други подобни. Няма нищо общо с нашата сфера на дейност.

– О, така значи – мистър Слейтър погледна внимателно странника в ранната пролетна дрезгавина.

– О! – възкликна мъжът като погледна часовника си. – Не подозирах, че е станало толкова късно. Ако не побързам, ще забавя церемонията. – И като махна приятелски с ръка, той се отдалечи с бързи стъпки.

Мистър Слейтър продължи замислено към дома си. Олтарът на Баз-Матейн. Тайните Мистерии на Изиди. Приличаше на култове. Би ли могло да съществува нещо подобно в неговия град? Не, невъзможно! Никой не би наел подобни хора.

След вечеря той провери в телефонната книга. Нищо, нито за Баз-Матейн, нито за Тайните Мистерии на Изиди. Информацията също не му даде нищо.

– Странно! – той бе озадачен.

По-късно разказа на жена си за двете случайни срещи с чужденеца.

– Наистина – каза тя, пристягайки пеньоара си, – никой в града не би се захванал с някакъв култ. Съвършеното Бизнес Бюро не би разрешило. Камо ли пък Клуба на Жените или ПТА.

Мистър Слейтър се съгласи. Чужденецът сигурно бе сбъркал града. Навярно тези култове се изпълняват в Саут Амброуз, съседен град с няколко бара, филмова къща и доста съмнителни елементи сред населението.

На следната утрин, в петък, мистър Слейтър се огледа за странника, но видя само постоянните си спътници. На връщане – също. Очевидно човекът бе посетил олтара и си бе заминал. Или пък поемаше службата си там в часове, които не съвпадаха с графика на пътуването на мистър Слейтър.

* * *

В понеделник сутринта мистър Слейтър тръгна от дома си пет минути по-късно и бързаше да хване влака, когато видя пред себе си светлосиньото пардесю.

– Хей ти, здравей! – извика той.

– Ах, здравейте! – възкликна мургавият мъж и лицето му светна в усмивка. – Тъкмо се чудех, кога ли ще се срещнем отново!

– Аз също – каза мистър Слейтър, забавяйки крачките си.

Чужденецът вървеше, очевидно наслаждавайки се на възхитителното време. Мистър Слейтър знаеше, че изпуска влака си.

– Какво става с Олтара? – попита той.

– Горедолу – отговори мъжът, скръстил ръце на гърба си. – Да си призная, имаме си малко неприятности.

– Така ли? – учуди се мистър Слейтър.

– Да – лицето на мургавия мъж помръкна.

– Старият Алтерхотеп, кметът, заплаши да анулира разрешителното ни в Норт Амброуз,

понеже не сме си изпълнявали задълженията по хартата. Но как, питам Ви аз. Дионисий Африкански през една улица срещу нас ни откъква всеки подходящ, да не говорим за Папа Легба-Данбала, две врати по-надолу, който дори не подбира, подходящи, неподходящи, каквито му попаднат. Е, кажете какво да правим ние в такъв случай?

– Наистина не е много добре – съгласи се Слейтър.

– О, и това не е всичко – продължи странникът. – Върховният ни жрец заплашва да напусне, ако не предприемем нещо. А той е адепт от седма степен и единствено Брахма знае къде бихме могли да намерим друг.

– М-м-м – промърмори мистър Слейтър.

– Ето защо съм тук – каза странникът. – Ако прибегнат до някакво мошеничество, аз ще отида по-далеч. Всъщност аз съм новият управляващ, знаете ли?

– О? – каза мистър Слейтър с изненада. – Да не би да се реорганизирате?

– Впрочем – отговори странникът – има нещо такова...

В този момент един нисък пълничък мъж се спусна към тях и сграбчи мургавия за ръкава на светлосиньото пардесю.

– Елор – изрече задъхано той. – Сбъркал съм при изчислението на датата. Това е този

понеделник. Днес, а не през другата седмица.

– По дяволите! – отсече мургавият мъж. – Трябва да ме извините – обърна се той към мистър Слейтър. – Неотложно е.

Той се отдалечи с бързи крачки заедно с ниското човече.

* * *

Тази сутрин мистър Слейтър закъсня с половин час за работа, но изобщо не се притесни от това. Той седеше на бюрото си, очевидно погълнат от мислите си. Цяла верига от култове бе възникнала в Норт Амброуз и си съперничеше за паството. Кметът, вместо да се отърве от тях, не правеше нищо. А може би дори вземаше и подкупи.

Мистър Слейтър зачука с молив по стъклената повърхност на бюрото си. Как бе възможно! Нищо не би могло да се скрие в Норт Амброуз, един толкова малък град. Мистър Слейтър познаваше повечето от жителите по малките им имена. Как би могло нещо подобно да остане незабелязано?

Той посегна ядосано към телефона.

Информацията не бе в състояние да му даде номерата на Дионисий Африкански, Папа Легба или Дамбала. Кметът на Норт Амброуз, както бе информиран, не бе

Алтерхотеп, а мъж на име Милър. Мистър Слейтър му телефонира.

Разговорът не го задоволи. Кметът настояваше, че познава всеки бизнес в града, всяка църква, всяка ложа. И ако имаше някакви култове – каквито и да са те – той щеше да знае за тях също.

– Заблудили са ви, добри ми човече – каза кметът Милър малко по-покровителствено, отколкото бе приятно на мистър Слейтър. – Няма изобщо хора с такива имена в този град, нито пък подобни организации. Ние никога не бихме ги разрешили.

Мистър Слейтър обмисли всичко това много внимателно по пътя към дома си. Когато слезе на перона на гарата, той видя Елор, пресичащ бързо Оук стрийт с къси бързи стъпки.

Той спря, когато мистър Слейтър го извика.

– Наистина не мога да остана с теб – каза той весело. – Церемонията всеки момент ще започне и трябва да съм там. И всичко заради тази глупава грешка на Лигиан.

Мистър Слейтър реши, че Лигиан е дребното пълничко човече, което бе спряло Елор сутринта.

– Толкова е небрежен! – продължи Елор. – Можеш ли да си представиш компетентен астролог да сгреши с една седмица

съвпадението между Сатурн и Скорпион? Но както и да е. Ще проведем церемонията тази нощ, независимо че ще бъдем с по-малко хора.

– Може ли да дойда? – попита мистър Слейтър без колебание. – Мисля си, че ако не Ви достига персонал...

– Да – замисли се Елор. – Но това е безпрецедентно.

– Аз наистина бих искал – каза мистър Слейтър, виждайки в това шанс да разгадае мистерията до дъно.

– Не мисля наистина, че би било подходящо за Вас – продължи Елор, а финото му тъмно лице бе замислено. – Без предварителна подготовка и всичко...

– Аз ще правя всичко, както трябва – настоя мистър Слейтър. Той действително искаше да хване кмета на местопрестъплението, ако успееше. – Аз наистина искам да дойда. Вие доста ме заинтригувахте с това.

* * *

Те се спускаха по Оук стрийт към центъра на града. Когато доближиха първия магазин, Елор се обърна. Той поведе мистър Слейтър два блока нагоре, един надолу, после преповтори един блок. След това те се насочиха обратно към гарата.

Беше станало съвсем тъмно.

– Няма ли по-кратък път? – попита мистър Слейтър.

– О, не – каза Елор. – Този е най-прекият. Ако знаехте само как обикалях първия път...

Те продължиха така, връщайки се назад с един блок, кръжейки пресичаха улиците, по които вече бяха минали, напред-назад из града, този град, който мистър Слейтър познаваше така добре.

Но колкото по-тъмно ставаше и колкото повече доближаваха познатите улици откъм най-неочаквана посока, мистър Слейтър започна леко да се пообърква. Той знаеше къде се намират, разбира се, но постоянното въртене в кръг го зашемети.

– Колко странно? – помисли си той. – Човек може да се загуби в собствения си град, дори след като е живял там близо двадесет години.

Мистър Слейтър се опита да познае улицата, на която се намираха, без да поглежда надписа, но точно тогава направи едно съвсем неочаквано завъртане. Тъкмо реши, че са се върнали на Уолнът лейн, когато откри, че не може да си спомни следващата пресечка. Когато отминаха ъгъла, той прочете надписа.

„Лефт Орифайд“? Мистър Слейтър не можеше да си спомни никоя улица с такова име в Норт Амброуз.

Улицата не бе осветена и мистър Слейтър установи, че не може да разпознае нито един от магазините там. Странно, защото си мислеше, че познава малката бизнессекция много добре. Съвсем се обърка, когато минаха покрай една тумбеста черна ограда, на която имаше мътно осветен надпис.

„Храм на Тайните Мистерии на Изиди“ – прочете той.

– Доста са тихи тази нощ, нали? – каза Елор, проследявайки погледа му. – По-добре е да побързаме. – Той ускори крачка, неоставяйки време на мистър Слейтър да зададе въпроси.

* * *

Сградите ставаха все по-странни и по-странни, колкото по-надолу по тъмната улица се спускаха. Те бяха от всякакъв калибър и форма, някои нови и блестящи, други стари и залинели. Мистър Слейтър не си спомняше някоя секция от Норт Амброуз да е като тази. Не беше ли това град в града? Дали не беше един нощен Норт Амброуз, за който дневните жители дори не подозираха. Един Норт Амброуз, достъпен само ако се движиш по отклоняващи се кръгове през познатите улици.

– Там се извършват фалически обреди – каза Елор, показвайки висока стройна сграда.

До нея имаше едно изкривено и изкорубено като тронав стар кораб място.

– Седалището на Дамбала – каза Елор, посочвайки натам.

В дъното на улицата се бе разположила доста дълга и ниска бяла сграда, която мистър Слейтър не успя да разгледа подробно, защото Елор хвана ръката му и бързо го вмъкна през вратата.

* * *

Вътре бе съвсем тъмно. Мистър Слейтър усещаше движение около себе си и малко по-късно откри слаба бяла светлинка. Водейки го към нея, Елор говореше приятелски с някого.

– Ще ми помогнете ли да излезем от тази бъркотия?

– Трябва ли? – попита тънък глас откъм светлината.

Мистър Слейтър започна да различава сенки. Очите му привикнаха към мрака и той можа да види един мъничък, съсухрен старец пред светлинката.

Старецът държеше необикновено дълъг нож.

– Разбира се – отговори Елор. – А и той също има желание.

Мистър Слейтър откри, че бялата светлина беше окачена над каменен олтар.

Той инстинктивно се опита да избяга, но
ръката на Елор бе стегната около ръката му.

– Не можеш да ни напуснеш сега – каза
Елор нежно. – Готови сме да започнем.

Множество ръце здраво хванаха мистър
Слейтър и го задържаха към олтара.

